

היום הנוח

האיש הלבן היחיד באו"ם הנמנע מלגנות את האו"ם? האיש שייצג את ישראל באו"ם בפרשה ושעמד מחוץ למעגל המוסר האנושי? הוא הדרום-אפריקאי היחיד ב"או"ם, מלבד הדרום-אפריקאי עצמו. מיכאל שאול קומי, ראש ממשלת ישראל, נולד בשנת 1908 בקייפטאון, התחנך באוניברסיטה שלח, והיה שם רב-סרן בצבא. יש להניח כי דרום-אפריקאי לבן זה לא פעל על דעת עצמו, אלא מילא באמת אחרי "הוראות משרד-החוץ", כפי שדובר המשרד ראה השבוע חובה דחופה להכריז. אולם עצם העובדה שדרום-אפריקאי לבן מייצג

אבל אפשר לפחות להטיף להם להגיון. אתם העמדתם את עצמכם כאפוסטרופי הפזורה היהודית בכל ארצות העולם. לפני כמה שבועות הגשתם לתריסר ממשלות איגרות רשמיות, בהן דרשתם מהם (בחוץ-פה לא מעט) לנקוט מיד באמצעים נגד מציירי צלבה-הקסם בארצותיהן. והנה אתם קמים בפרהסיא, לעיני אותן הממשלות עצמן, ומצדיקים בפירוש טבח המוני על רקע של תורה גזענית! האם אינכם מסכנים את שלום יהודי העולם? האם אינכם נותנים עתה מראש צידוק מוסרי לכל התי-פרצות אנטי-שמיות? "מציון תצא תורה — ודבר אדוני מי-

גנת כבוד, מוסריות ותכונה? אבל, אומרים הדוברים, ישראל לא היתה משוכנעת כי מועצת-הבטחון היא הגוף המתאים לטיפול בבעיה. שומו שמיים! איזה נימוק פורי מליסטי מחוכם, כאשר דם אחינו זועק מן האדמה! באיזו מחירות למדו דוברינו הנ'מלמנים, האלי-גנטיים, שהסבירו בשעתם את שי-תיקתם, עת הלכה בכל יום רבבה אל תאריה-האזים! חוץ מזה, מוסיפים הדוברים, לישראל סיבה טובה משלה להתייחס בהסתייגות לכל נסיון להעניק למועצת הבטחון זכות לדון ב'ענייניהם הפנימיים של המדינות החברות'.

יום שחור היה השבוע. יום בו היתה זאת בושה להיות ישראלי. יום בו היינו כולנו חייבים להרכין את ראשינו. כי ביום זה קרא המצפון האנושי אל כל עמי תבל ופקד עליהם: "התפקדו!" וכאשר עמדו העמים בשורה, שחורים ולבנים, חומים וצהובים — נשאר מקומה של ישראל ריק. נציגיהם נגד הפשע המתועב כי את קולם נגד הפשע המתועב כי יותר מאז אושוויץ והירושלמה — הטבח של שארפוול בדרום-אפריקה. ורק נציגיהם של שני מיליוני ני אזרחי ישראל — נציגינו שלנו — הצדיקו את הרצח. יבשת אפריקאסיה, רכסי-עמים אדיר מאי יפאן ועד חוף הזהב, קמה בזעם ובהתרגשות לתבוע את עלבון המוסר האנושי. ורק שניים נעדרו — רק שניים שזכו לבזוז העולם — פורמוזה וישראל.

יום שחור היה זה לישראל. יום שחור לכולנו, אשר מעשה מחפיר זה נעשה בשמנו. ★ ★ ★

דברי הימים של עמים רבים יש דפים שחורים של טבח. האנגלים טבחו בהודו, והצרפתים מוסיפים לטבוח באלג'יריה. אפילו ישראל הצעירה כבר נושאת על גופה את הכתמים של דירי-אסין, קיביה וכפר-קאסם.

אולם כל מעשי-טבח אלה, אפשר להסי' ביום (אם כי לא להצדיקם) בהתרגשות של עת מלחמה או מלחמת-אזרחים, בסירוף רגעי של פטט או כלל, במצב-רוח עכור חולף. ואילו הטבח האפריקאי, לא מקרי היה. הוא פרי מדיניות ממושכת, המוכרזת בראש-חוצות. הוא תוצאה בלתי-ימנעת של תורת-גזע, המרימה על נס את זכות האדם הלבן להפוך את האיש השחור לעבד.

זהו פשע נאצי. פשע שאינו מתי-בייש בעצמו. פשע המרים את ראשו בגאווה. פשע הנובע מהר-גשת מבצעו שהוא כן לגזע עליון — וכי בני הגזע הנחות משולים למשפחים.

אין הכול באיכות בין פשעי היטלר ופשעי פרויד. יש רק הבדל בכמות. אולם גם הנאצים לא התחילו את דרכם באושוויץ. הרצח-בסרט-הנע היה רק התחנה האחרונה במסלול. שהחל ב-1933, בפשעים שנפלו ב'אכזריותם השחצנית מן השחיטה בשארפחיל. האנושות יודעת זאת. מעולם לא היתה כה מאוחרת כמו שהיא מאוחרת עתה ביחסה לרוצחי דרום-אפריקה. זעם אינסטינקטיבי הציף את הלבבות בקאראקאס ובכלכותא, בלונדון ובקייב, בבגדאד ובתל-אביב.

ק קומץ אחד של בני-אדם היה מחו' סן מפני התעוררות סנטימנטלית זאת. היה זה קומץ דוברי ישראל, נציגינו בעולם. הם הודיעו בפה מלא, לכל מי שרצה לשמוע, שישראל לא הוזמנה להשתתף בפעולת-הגינוי — ושגם אילו הוזמנה, היתה נמנעת מלעשות זאת.

דוברי ישראל, המדברים השכם והערב בשם המיליונים הטובחים, המגנים בכל הזדמנות את העולם על שעמד מנגד עת בוצעו פשעי הנאצים — ראו באיזו קורירות דיפלומטי הם מתרצים עתה את תמיכתם ברוצחים! באיזו ציניות עדינה! באיזו זריזות נהדרת! ראשית, הם אומרים, ישראל לא הוזמנה להשתתף ביוזמתן 29 מדינות אפריקאסיה, שקראו למועצת-הבטחון לקנות את הרצח. האם דרושה הומנה מיוחדת כדי לקום נגד רוצחי ילדים ונשים?

האם לא היתה זאת הזדמנות נהדרת לבייש את אויבי ישראל, עליירי פניה ישראלית מיוחדת ונפרדת למועצה — נוסף על פנית ה-29? האם לא היתה זאת הפי-

היד היחידה שהצביעה בעד

את ישראל בפרשה זו לא תיעלם מעיני שאר הנציגים. כשם שלא ישכחו כי קודמו של קומי היה דרום-אפריקאי לבן אחר — מר אבא אבן, שנולד בקייפטאון בשנת 1915. שרשרת-מקרים זאת אינה מקרית כל-כך. היא מסמלת את ההשתלבות האוטומטית של המשטר בישראל במערך המערבי-הלבן, והתשובה חלבות שהיא הרבה יותר עמוקה מאשר ה'נסיון הרציני-למחצה לרכוש ידידים באפריקה.

יום השחור של שארפחיל הוכיח שאי-אפשר לרקוד על שתי תחנות אלה. כאן נערך מיפקד בו קבע כל עם את מקורו — במחנה הקולוניאליזם השוקע, או במחנה האפרו-אסיאתי המתעורר. והתשובה שהשמיע כל עם במיפקד זה — לא תשכת. לכן לא היה זה רק פשע מוסרי. זה היה גם פשע מדיני.

אנו, אזרחי ישראל, אשר בשמנו בוצע פשע זה — לא יכולנו למנוע אותו. אבל יכולים אנחנו, וחייבים אנחנו, להשמיע את קולנו כפרטים — כעכברים — כיצורי-אנוש לבנו עם ההמונים השחורים שנדרום-אפריקה. כאשר יבוא היום הבלתי-ימנע, ויקומו בזעם איתנים על נוגשיהם — יהיה זה חג בלבנו כי במקום שם מורם לפיד ההופש האנושי לפיד השויון בין הגזעים, שם מקומו.

רושלים! — זה הפסוק החביב עליכם כל-כך. אוי לציון, אם זו התורה שיצאה ממנה!

יתכן כי אינכם דואגים כל כך לשלום יהודי העולם. די לכם בדאגתכם לתרו' מותיכם. אם כן, דאגו לפחות לשלום ישראל. לפני שבועיים-שלושה הופיע דויד בן-גוריון בושינגטון באיטלה של המומחה הגדול לרכישת אהבת האפריקאים. בצניעותו הרגילה הציע ללמד תורה זו את מדינאי ארצות-הברית. הוא אפילו קיבל על עצמו ל' שמש כסוכן המערב כלפי העמים השחורים. אוי למייעץ, ואוי לעצותיו! מי לא צחק להן השבוע בושינגטון! פעמיים הכתימה ישראל את עצמה בשנה האחרונה, בעיני עמי אפריקה. פעם הצביעה בעד הניסוי הצרפתי באל-צ'צ'רה, ופעם הצ'ביעה נגד מלחמת-השתחור של אלג'יריה. אך שני כתמים אלה הם כאין וכאפס לעומת הכתם הזה של שותפות עם רוצחי שארפחיל.

האם באמת משלה את עצמו מישהו בירושלים כי הכבישים של "סול-ליבונה" באפריקה יעזרו לישא-ראל, כאשר הוא מזהה את עצמה בגלוי כבתי-כריתם של מטיפי תו' רת הגזע הלבן? כי מישהו יזכור את הקונסול שחום-העזר שלנו בלאגוס, כאשר ראש משלחתנו הוא

איזו זהירות מופתית! ממשלת ארצות-הברית עשתה עוד בערב הרצח מעשה חסר-תקדים ופירסמה הודעה חריפה, שהיתה ב' חזקת התערבות ברורה בעניינה הפנימיים של מדינה וזה וידידותית. היא לא התי-עכבה אפילו לחשוב על כך שהיא יוצרת תקדים, העשוי להתגסס בה מחו', אם יפ' רצו מהומות חדשות בליטל-רוק. אבל מדינאינו הדגולים — הם זהירים יותר. הם אינם שוכחים, בהתרגשות הרגע, למראה גל הג' וויות, כי יש להם בעיה קולונ'אלית משלהם — מימשל צבאי, הפקעת קרקעות. לא, הם לא יתנו יד ליצירת תקדים!

ולבסוף, הגיומק העיקרי: הרוצחים הל' בנים של דרום-אפריקה היו הממשלה היחי' דה בעולם שתמכה ללא הסתייגות במיבצע' סיני בעצרת א"ם.

הנה כי כן, עכירה גוררת עכיר-רה. ומי שעושה מעשה הזקוק לתמיכתם של רוצחים — למחרת, הוא נאלץ להפוך לשותפם ברצח.

אין טעם להטיף מוסר לאנשים המסו' גלים להושיט יד לרבי-הטבחים וש' אינם מרגישים בצורך לרחוץ את ידיהם.